

Buitenpoli over slechte bakstenen

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Basaalcelcarcinoom. Huidkanker uit de basale laag. Het laagje waar vanuit de nieuwe huid steeds wordt opgebouwd. Er verschijnen slechte bakstenen in het metselwerk. Eerst ongezien, maar langzaam stort het bouwwerk in! Een wond ontstaat.

Dat is ook het moment geweest, waarop meneer De Jong aan de bel heeft getrokken. Ik lees nog een keer zijn uitslag: een basaalcelcarcinoom. Een op de vijf Nederlanders krijgt het. En de groeiwijze bij hem is 'sprieterig' hoor ik mijzelf zeggen. Er zijn verschillende groeiwijzen. In sprietjes, betekent dat het verkeerde bouwwerk iets minder mooie muurtjes bouwt in alle richtingen. En daarbij is het moeilijk te

zien welke muur nu goed en welke muur bestaat uit slecht bouw materiaal.

Ook kan het 'superficieel' groeien. De bakstenen vertonen pas slijtage in de bovenste steenlaag. Het muurtje is dan nog wel stevig genoeg om overeind te blijven staan, maar is wel anders van kleur. Met een speciale zalf kan je de bovenste laag verwijderen. En soms is er een opruiingreactie op het afgenomen hapje huid en kan je afwachten.

Zoals ik bij meneer zojuist heb besproken, hoor ik mezelf zeggen. Hoor ik mezelf vragen! Hoor ik mezelf heel erg hard vragen: „Anna - verpleegkundige - wat heb ik onze patiënt nu precies verteld?” Ik

Ik leg hen de mogelijkheden uit in deze wat ongemakkelijke wachtruimte van auto's

schiet de woorden bijna als een raket uit mijn mond. „Controle over drie maanden.”

Ai. Oeps. Ik heb meneer dus uitleg gegeven over 'superficieel', terwijl het moet gaan over 'sprieterig'. Dus we moeten meneer niet over drie maanden terug zien of smeren. Het plekje moet er binnen-

kort echt uit. Ik realiseer mij dat hij pas net weg is en mijn benen inmiddels al in beweging zijn. Misschien kan ik hem nog inhalen en de correcte uitleg doen. Ik loop in opgevoerd tempo de gang op. Ik maak een draai naar rechts. Ik maak voor het beperkte publiek in de wachtkamer een keurige drievoudige axel en ga vervolgens wel de goede eenrichtinguitgang op.

Het is een kort stukje naar de buitenlucht. Er loopt een meneer voor mij uit, ik versnel mijn pas met mijn heupen inmiddels in een automatische snelwandel-kadans. Hij zwaait plots af naar de interne afdeling. En ik zie dat het hem niet is. De deuren naar buiten vliegen verwelkomend open en ik ren in witte jas over het pad langs het parkeerterrein. Een goede conditie en eindsprint, maken dat ik even later meneer De Jong en zijn zoon heb bereikt.

Ik leg mijn vergissing uit en

nodig ze uit om even mee te komen om het rustig door te nemen. De heren hebben echter helemaal geen bezwaar tegen het vervolgconsult in de buitenlucht. „De zon schijnt, dokter.” Het lege pad aan beide zijden zet mijn privacybezwaren opzij. Ik leg hen de behandelmogelijkheden uit in deze wat ongemakkelijke wachtruimte van auto's. We bepraten in de volle zon - met raven als toehoorders - de voor- en nadelen en maken een keuze. „Reuze bedankt, maar ons straks niet weer inhalen hoor dokter, dat is niet goed voor ons ego”, zeggen de heren lachend. Ik hoop van niet, antwoord ik; dat is namelijk ook niet goed voor mijn ego. Ik lach met wat 'boerenkiespijn' en draai me om. Heb ik toch een keer 'buitenpoli' gedaan, mompel ik tegen de mij aanstaarnde Opel.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe